

једној; а Демократи и Социјалисти, на другој страни у отпорној и огорченој борби о власт спутавају и себе и парламентаран рад и развијање целине; једну кабинетску кризу, која често траје месецима, замењује друга и овај добросрећни Парламенат виси по правилу као какав воденични камен о врату новој држави.

Као што Стојан Новаковић почиње своју познату књигу: „Двадесет година уставне политике“ са тврђењем, да без сваке сумње ни једна земља није толико натезала са својим уставним законодавством као Србија, тако и у Југославији са разилажења странака и под последицама њихових завада ништа није тако уназађено као уставотворни рад те младе државе; данас скоро после једне и три четвртине године од њеног фактичног оснивања уставотворни рад у њој још није одмакао даље од два необавезна пројекта, од којих један, службени, не пориче Протићев патернитет, а од којих други, приватне природе, потиче од Др. Смодлаке. Али ти покушаји, да се оно што је постало и што има да постане похвата у параграфе, служи највише као застава у борби, која ће се распасти при изборима за Уставотворну Скупштину као и у самој Уставотворној Скупштини. Централисти и децентралисти потежу једни противу других моткама. Стојећи на крајњем крилу оних првих, демократи траже као логичну последицу народног јединства и уједињења „јединство државних политичких власти на целој државној територији“; као одабрана војска децентралиста, захтева Народни Клуб за све послове који нису заједнички као спољна политика, војска, царинско и трговинско законодавство, „као носноце најшире аутономије